

Az ember nem ösztönös lény. Válaszokat keres a lét nagy kérdéseire. Akárhogy erőlködik is azonban, útjának eleje és vége ködbe vész. Nem tudjuk, csak szívünkkel sejtjük, hogy valami titokzatos Erő hozott létre bennünket. Keressük a célját, ki ebben, ki abban véli megtalálni, de hogy mi lesz a vég, szintén nem tudhatjuk pontosan.

Ebbe a bizonytalanságba hasítanak bele Jézus tanítványaihoz intézett egyszerű szavai. „Az Atyától jöttem és a világba léptem. Most elhagyom a világot és az Atyához megyek.” Egyszerű tömondatokban fejezi ki magát, hogy mindenki jól érthesse.

Nem is maradt el a hatás. A tanítványok ennek hatására hisznek, bár valószínűleg itt a hit tekintélyelven való elfogadást jelent.

A hűség még nem erősödött meg bennük, hiszen később, ahogy Jézus jövendölte, valóban szét-széledtek.

Jézus Atyjához való hűsége azonban megkérdőjelezhetetlen. Ez az Atyára nézve is igaz, hiszen nem hagyja el a Fiút. Azokat sem hagyja el, akik szeretik Jézust.

Istenem!

Olyan bonyolultan gondolkodunk. Számos teológiai értekezés, könyvtárnyi irodalom született az evangéliumokról. A honnan jöttünk kérdésre is számos természettudományos értekezés próbál magyarázatot adni. Nem különben a hogyan éljünk kérdésre.

Pedig milyen egyszerű – higgyünk Jézus szavainak! Higgyük, hogy az Atyától jöttünk, és Hozzá térünk vissza. Higgyük, hogy ha Jézushoz hűségesek vagyunk, az Út végén Hozzá érkezünk.

Add meg nekünk, Mennyei Atyám, hogy kitartóan keressük Jézusunk szándékait, és hűségesek legyünk hozzá életünk minden napján!

*Bandula Mária, Szigetszentmiklós*